

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.I.37.021/2024/7.

A tanács tagjai: Dr. Tóth Kincső a tanács elnöke
Dr. Figula Ildikó előadó bíró
Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit bíró
Dr. Hajnal Péter bíró
Dr. Heinemann Csilla bíró

A felperes: Felperes1
cím6

A felperes képviselője: Győző és Lencs Ügyvédi Iroda
név ügyvéd
(Cím4)

Az alperes: Alperes1
Cím5

Az alperes képviselője: név1 kamarai jogtanácsos

A per tárgya: rendőri intézkedés elleni panasz tárgyában hozott
döntés jogszerűsége vizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Fővárosi Törvényszék
13.K.703.158/2023/4. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 13.K.703.158/2023/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 9.000 (kilencezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen be az Állami Adó- és Vámhatóság illetékbevételi számlájára 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

A Kúria tájékoztatja a felperest, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az afgán állampolgárságú felperes tartózkodási engedélye 2019-ben járt le. 2021. szeptemberében terjesztette elő nemzetközi védelem iránti kérelmét az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóságnál (a továbbiakban: OIF), az OIF Menekültügyi Igazgatása azonban 2021. szeptember 14-én kelt, és a felperes előtt 2021. szeptember 17-én ismertetett végzésével a felperes menedékkérelmét érdemi vizsgálat nélkül elutasította. E döntés felperes részére történő kihirdetését követően az eljáró ügyintéző rendőri intézkedést kért, figyelemmel arra, hogy az OIF értékelése szerint a felperes jogellenesen tartózkodott az ország területén. A helyszínre kiérkező Alperes1 (továbbiakban: BRFK) XI. kerületi Rendőrkapitányság munkatársai a felperest elfogták, majd a BRFK XI. kerületi Rendőrkapitányság objektumába előállították, onnan pedig rövid idő elteltével az Országos Rendőr-főkapitányság (továbbiakban: ORFK) Repülőtéri Rendőri Igazgatóság (a továbbiakban: RRI) Idegenrendészeti Osztályára került átkísérésre, figyelemmel az államhatárról szóló 2007. évi LXXXIX. törvény (a továbbiakban: Áhtv.) 5. § (1b) bekezdés alkalmazására. A felperest az RRI munkatársai a szerb-magyar határra kísérték, ahol a határkerítés 310. számú kapuján távozott a Szerb Köztársaság területére.

[2] A felperes, jogi képviselője útján, panaszt terjesztett elő az alperes beosztottjai által 2021. szeptember 17-én 10 óra 7 perckor az OIF objektumában végrehajtott rendőri intézkedés ellen.

[3] A BRFK XI. kerületi Rendőrkapitányság vezetője a panaszt – mint alaptalant – először 2021. november 23-án kelt, 01110-105/2021-4/2021.RP. számú határozatával elutasította, majd a felperes fellebbezésére eljár alperes 2022. január 31-én kelt, 01000-105/1420/2021.RP. számú végzésével a határozatot megsemmisítette és új eljárás lefolytatását írta elő.

[4] A megismételt elsőfokú eljárásban a BRFK XI. kerületi Rendőrkapitányság vezetője a felperes panaszát a 2022. március 7-én kelt, 01110-105/21-8/2021.RP. számú határozatával, mint alaptalant ismételten elutasította, majd a felperes ezen döntéssel szembeni fellebbezése eredményeként 2022. május 10-én kelt, 01110-105-21-10/2021.RP. számú határozatával a korábbi határozatát annyiban módosította, hogy a kényszerítő eszköz (bilincs) használata tárgyában a panasznak helyt adott. Ezért az alperes előtt megindult másodfokú eljárásban, a módosított határozat ismeretében, már csak a felperes előállítása jogszerűsége tárgyában kellett dönten.

[5] Az alperes 2022. július 6-án kelt, 01000-105-1420-4/2021. számú határozatával az elsőfokú hatóság 2022. március 7-én kelt, 01000-105/21-8/2021.RP. számú határozatát helybenhagyta.

[6] A határozat indokolása szerint a felperes alaptalanul hivatkozott fellebbezésében arra, hogy a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 33. § (1) bekezdés f) pontja alapján jogellenes tartózkodás szempontjából az illetékes hatóság az OIF, így a Rendőrkapitányság beosztottjainak nem volt jogalapja a panaszos elfogására és előállítására. Az indokolás szerint a XI. kerületi Rendőrkapitányság beosztottjai jogszerűen jártak el akkor, amikor Magyarország területén jogellenesen tartózkodó külföldi panaszost (felperest) elfogták, előállították és az RRI-hez átkísérték.

[7] A határozata indokolásában utalt a rendőrség szerveiről és a rendőrség szerveinek feladatairól és hatásköréről szóló 329/2007. (XII. 13.) Korm.rendelet 6. § (2) bekezdés f) pont fb) alpontjára, mely szerint az ORFK rendészeti feladatkörben irányítja a rendőrség hatáskörébe utalt idegenrendészeti és menekültügyi feladatokat, valamint a személyek államhatáron történő átadás-átvételét és hatósági átszállítását. Hivatkozott arra, hogy az Áhtv. 5. § (1b) bekezdése szerint tömeges bevándorlás okozta válsághelyzet idején a rendőr Magyarország területén feltartóztathatja a Magyarország területén jogellenesen tartózkodó külföldit, és az (1) bekezdés szerinti létesítmény legközelebbi kapuján átkísérheti, kivéve, ha bűncselekmény gyanúja merül fel.

[8] Az indokolás idézte a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolg.Szab.) 70. § (1) bekezdését, mely szerint a kísérő őr feladata a felügyeletére bízott fogvatartott személy meghatározott helyre történő kísérése. Utalt arra, hogy az ORFK Rendészeti Főigazgatóság Határrendészeti Főosztály 2021. augusztus 27-én kelt intézkedési terve alapján (29000/7851-29/2019.) a Alperes1 területén a gyűjtőpontok nem kerültek kialakításra, és a Budapesten feltartóztatásra kerülő személyek átkísérése az RRI-re történik meg.

[9] A fogvatartottak kísérésének, valamint a rendőrségi fogdán kívüli rendkívüli járőrszolgálat biztonságos végrehajtásáról szóló 45/2020. (X. 14.) BRFK intézkedés 3.d. pontja szerint az OIF Budapest, Budafokú út 60. szám alatti kirendeltségén jelentkező, idegenrendészeti kényszerintézkedéssel érintett külföldi állampolgárokkal kapcsolatos kíséresi feladatokat a BRFK XI. kerületi Rendőrkapitányság állománya hajtja végre. Amennyiben a BRFK XI. kerületi Rendőrkapitánysága – az előállítás, valamint az idegenrendészeti visszatartás ideje alatt – nem tud kísérő őröt biztosítani, abban az esetben a BRFK XI. kerületi Rendőrkapitányság szolgálatban lévő szolgálatparancsnoka kéri a BRFK Rendészeti Szervek Közrendvédelmi Főosztály Fogdaszolgálati Osztály állományában lévő kísérő őröknek az alárendeltségébe történő vezénylését.

[10] Mindebből a határozat összegzően azt állapította meg, hogy a felperes elfogására és előállítására az Rtv. 33. § (1) bekezdés f) pontja, kísérésére az Áhtv. 5. § (1b) bekezdése és a 329/2007. Korm.rendelet 6. § (2) bekezdés f) pontja szolgáltatott jogalapot. Az Rtv. 33. § (1) bekezdés f) pontjában foglaltak nem engedtek mérlegelést a rendőrök részére a jogellenesen Magyarországon tartózkodó külföldi állampolgárok elfogása tárgyában. A panaszos átkísérését a Rendőrkapitányság beosztottjai a Szolg.Szab. 76. §-ában foglaltak alapján hajtották végre.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[11] A felperes a jogerős határozattal szemben keresetet terjesztett elő, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását kérte akként, hogy a bíróság állapítsa meg a panasz megalapozottságát, másodlagosan a döntés megsemmisítése mellett az alperes új eljárásra kötelezését kérte.

[12] A felperes keresete szerint a perben abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy az RRI objektumában, illetve az államhatárra való szállítás közben a felperessel szemben megvalósult szabadság elvonásra mely jogszabály alapján került sor, az az Áhtv. 5. § (1b) bekezdése szerinti feltartóztatás és átkísérés immanens része-e, ezért nem lehet tárgya az Rtv. 92. §-a szerint panaszeljárásnak, vagy pedig előállításnak minősül. Érvelése szerint ugyanis, ha az előbbi jogértelmezés a helyes, akkor a foganatosító rendőrség belátása szerint, korlátozás nélkül lenne elvonható az átkísért személy személyi szabadsága, ami nyilvánvalóan ellentétes az Alaptörvénnyel, ezért a bíróságnak indokolt egyéni normakontrollt kezdeményeznie az Áht. 5. § (1b) bekezdésének az Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdésével való összhang vizsgálata céljából.

[13] A felperes a közigazgatási per első tárgyalásán hivatkozott arra, hogy időközben a határozáron való átkísérés tárgyában hozott döntéshez kapcsolódó közigazgatási perben megállapításra került, hogy a felperes menedékkérőként, de jogszerűen tartózkodott Magyarország területén, ebből pedig az következik, hogy a jelen jogvitában értékelendő intézkedés jogalapja megdőlt.

[14] A per során a normakontroll kezdeményezése iránti kérelmét már nem tartotta fenn.

[15] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte.

[16] Az alperes álláspontja szerint a rendőri intézkedést az OIF munkatársa kérte, figyelemmel arra, hogy az OIF szerint a felperes jogszerűtlenül tartózkodott az ország területén. Az OIF a felperes menedékjogi kérelmét érdemi vizsgálat nélkül elutasító végzésben azt is rögzítette, hogy a felperes menedékjogi kérelmét Magyarország kijevei vagy belgrádi nagykövetségén nyújthatja be. Hangsúlyozta, hogy az Rtv. 33. § (1) bekezdés f) pontja nem biztosít az eljáró rendőr számára mérlegelési jogkört a jogellenesen tartózkodó külföldiek esetében. Rámutatott, hogy az Rtv. 33. § (1) bekezdés f) pontja nem illetékes idegenrendészeti hatóságot említ, csak hatóságot, a vonatkozó belső utasítások alapján pedig az RRI minősül az államhatáron való átkísérés szempontjából illetékes hatóságnak.

Az elsőfokú ítélet

[17] A Fővárosi Törvényszék a felperes keresetét alaptalannak találta, és ezért azt a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 88. § (1) bekezdése alkalmazásával elutasította.

[18] A bíróság elsőként hangsúlyozta, hogy a XI. kerületi Rendőrkapitányság járőrei nem magát az Áhtv. 5. § (1b) bekezdésében szabályozott átkísérést hajtották végre, hanem a felperest előállították az Rtv. 33. § (1) bekezdés f) pontja szerint az RRI-hez, mint az ezen átkísérésre illetékes hatósághoz. Irrelevánsnak tekintette tehát a felperes keresetében előadott azon hivatkozást, hogy a Rendőrkapitányságra, illetve az RRI-hez történő szállítás során alkalmazott személyi szabadság elvonás előállításnak minősül, ezáltal az Rtv. 92. §-a szerinti panasz eljárás tárgya lehet, hiszen az alperes maga is előállításként minősítette ezen intézkedést, és érdemben vizsgálta az ezzel kapcsolatos felperesi panasz megalapozottságát. Az ítélet indokolása szerint az Áhtv. 5. § (1b) bekezdése, és az Rtv. 33. § (1) bekezdés f) pontja alapján az előállítás jogszerű volt.

[19] Ezt követően annak kérdését vizsgálta, hogy van-e jelentősége annak, a rendőri intézkedés jogszerűségének megítélése szempontjából, hogy a felperes tartózkodása utóbb jogszerűnek bizonyult. E körben utalt a Kúria Kfv.II.37.100/2017/4. számú ítéletére, amely szerint „az intézkedésre egyébként vitathatatlanul jogosult rendőr a helyszínen úgy ítélte meg, hogy a felperes elkövette a garázdaság bűncselekményét [...]. Az a tény, hogy döntésre jogosult ügyeletes tiszt utóbb akként ítélte meg, hogy a bűncselekmény alapos gyanúja nem áll fenn, nem teszi utólag jogsértő cselekménnyé az elfogást és előállítást.” Az elsőfokú bíróság a Kúria ezen döntését analógia útján alkalmazhatónak találta, annak jelentőségét abban látta, hogy az intézkedésre jogosult rendőr az adott ügyben alappal állapíthatta meg a jogellenes tartózkodást, mint az előállítás jogalapját. Utalt arra, hogy a felek között egyébként nem volt vitatott, hogy a felperes érvényes tartózkodási engedéllyel nem rendelkezett, emellett az intézkedő rendőrök az OIF munkatársától egyértelműen olyan tartalmú tájékoztatást kaptak, hogy a felperes tartózkodása jogszerűtlen. Ezért az eljáró rendőr alappal juthatott arra a következtetésre, hogy a felperes jogellenesen tartózkodik az ország területén, ezért vele szemben az Rtv. 33. § (1) bekezdés f) pontja szerinti intézkedés alkalmazásának helye van.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[20] A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben az ítélet hatályon kívül helyezését és az alperes határozata megváltoztatását kérte a felperes panaszának történő helytadás mellett, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az alperes határozatának elsőfokú határozatra is kiterjedő megsemmisítését kérte az elsőfokú hatóság új eljárásra utasítása mellett. Harmadlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és a bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára kötelezését kérte.

[21] Felülvizsgálati kérelme befogadását elsődlegesen a Kp. 118. § (1) bekezdés ad) alpontja szerint indítványozta, hivatkozva arra, hogy az elsőfokú bíróság a Kp. 2. § (4) bekezdése szerinti alapelvet sértette meg azzal, hogy az alperesi határozatban, illetve a védíratban nem szereplő indokkal utasította el a keresetet. Emellett a befogadás során a Kp. 118. § (1) bekezdés aa) és ab) alpontjaira is hivatkozott, érvelésében előadta, hogy a jogerős ítélet olyan jogkérdésben foglalt állást, amellyel kapcsolatban még semmilyen kúriai döntés nem áll rendelkezésre, és indokolt a joggyakorlat kialakítása abban, hogy a Kúria által más előállítási ok, konkrétan az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontjára alapított intézkedés –

hivatkozható-e analóg módon az Rtv. 33. § (1) bekezdés f) pontja szerinti, jogellenes tartózkodás, mint előállítási okhoz kapcsolódóan.

[22] Álláspontja szerint az ítéletben megjelenő azon érvelés, miszerint a felperes előállítása azért volt jogszerű, függetlenül a tartózkodásának tényleges jogszerűségétől, mert az intézkedő rendőrök az idegenrendészeti hatóságtól nem kaptak ilyen tartalmú tájékoztatást – sem az alperesi határozatban, sem a védíratban nem jelent meg. Sőt, mindkét dokumentum azt rögzítette, hogy a felperes jogszerűtlenül tartózkodott Magyarországon. Álláspontja szerint mivel a bíróságnak a kereseti kérelem és a felek által előterjesztett kérelmek, jognyilatkozatok keretei között kell eljárnia, az elsőfokú bíróság indokolása a Kp. 2. § (4) bekezdésével is ellentétes, és sérti a tisztességes eljárás követelményét.

[23] A felülvizsgálati kérelem szerint az Rtv. 33. § (1) bekezdés f) pontjához kapcsolódóan fogatosított előállítás jogszerűsége megítélése szempontjából analógia útján nem lehetett volna figyelembe venni az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontjával kapcsolatban született kúriai határozatot, annak a kérdésnek a megítéléséhez, hogy volt-e jelentősége annak, hogy a felperes tartózkodása utóbb jogszerűnek minősült. Érvelése szerint ugyanis a tartózkodás jogszerűsége egy olyan objektív jogi tény, amely nem változik vagy változhat az eljárás során, legalábbis az intézkedés pillanatára vonatkozóan. Ebből következően a tartózkodás jogszerűségének egy időpillanatban való objektív fennállása nem lehet analóg az egyszerű gyanú (továbbá a bűncselekmény elkövetésének szándékos jellege és a tettenérés) megállapíthatóságával. A tartózkodás jogszerűségével kapcsolatban ugyanis csak az vizsgálható, hogy az adott időpillanatban objektív módon jogszerűen tartózkodott-e a felperes az ország területén, vagy sem. Ebből a szempontból a felperes érvelése szerint irreleváns, hogy az intézkedő rendőr tévedésben volt-e, vagy más szerv, hatóság téves tájékoztatása alapján járt-e el.

[24] A felülvizsgálati kérelem szerint a bíróság alaptalanul tulajdonított ügydöntő jelentőséget annak a körülménynek, hogy az intézkedő rendőrök az idegenrendészeti hatóságtól kaptak tájékoztatást a felperes tartózkodásának jogszerűségéről. A bíróságnak magának is vizsgálnia kellett volna a felperes tartózkodásának az intézkedés időpontjában fennálló jogszerűségét, s annak alapján kellett volna értékelnie a felperes előállításának a jogszerűségét.

[25] A felülvizsgálati kérelemben kitért arra is, hogy a felperes tartózkodásának jogszerűsége megállapításához kapcsolódó elsőfokú ítéletet a Kúria bár valóban hatályon kívül helyezte, azonban a hatályon kívül helyező határozat érdemben nem foglalt állást a tartózkodás jogszerűsége kapcsán, illetve a Kúria az elsőfokú bíróságot kötelezte új eljárásra, ezen eljárásban pedig a Fővárosi Törvényszék időközben, 2023. november 21-én, felülvizsgálati kérelemmel támadott ítélet meghozatalát megelőzően, újabb ítéletet hozott 11.K.702.533/2023/22. szám alatt, amely ismételten megállapította közvetetten a felperes tartózkodásának a jogszerűségét, a rendőri intézkedés időpontjára vetítetten.

[26] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében az ítélet hatályában való fenntartására tett indítványt, állítva, hogy a felülvizsgálati kérelem nem tudott olyan jogszabálysértést megjelölni, amely az Rtv. 33. § (1) bekezdés f) pontja szerint fogatosított rendőri intézkedést jogellenessé tette volna.

[27] Elsőként utalt arra, hogy a felülvizsgálati kérelem alaptalanul indítványozta elsődleges kérelmében a felperes panaszának történő helyt adást, ugyanis erre a bíróságnak nincs hatásköre, s utalt a Kúria Kfv.II.37.610/2022/4. számú határozatára is.

[28] A felülvizsgálati kérelem Kp. 2. § (4) bekezdése sérelmére történő hivatkozását már csak azért is alaptalannak találta, mert a felperes is csak a közigazgatási per tárgyalásán hivatkozott arra, hogy a felperes tartózkodása jogszerűsége tárgyában eltérő döntés született,

azaz amikor az alperes a határozatát meghozta, és a védiratát előterjesztette, még a felperes jogszerű tartózkodásának a tényét bíróság nem állapította meg.

[29] Az alperes álláspontja szerint az eljáró bíróság analógia útján felhívhatta a hasonló elvi tartalmú megállapítást tartalmazó kúriai határozatot döntése indokaként. Az alperes szerint ennek megfelelően a bíróság jogszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a rendőri intézkedés azon okból, hogy esetleg később mégis megállapítást nyer a felperes jogszerű magyarországi tartózkodása, nem válhat utóbb jogszerűtlenné.

[30] Hangsúlyozta, hogy a Kp. 85. § (2) bekezdése alapján a rendőri intézkedés időpillanatában rendelkezésre álló tényeket, körülményeket kell vizsgálni akkor, amikor az alkalmazott rendőri intézkedés szükségességéről, jogszerűségéről és arányosságáról kell dönten. A 2021. november 2-án kelt rendőri jelentés, mely közokiratként rögzíti, hogy az intézkedést foganatosító rendőrt az OIF munkatársa utasította az előállításra, ebből pedig okszerűen következik, hogy az OIF, mint arra hatáskörrel rendelkező idegenrendészeti hatóság megállapította a felperes jogellenes Magyarországon tartózkodásának a tényét, azzal egyidejűleg, hogy a felperes menedékkérelmét elutasította. Ebből az utasításból következik, nem volt mérlegelési lehetősége az eljáró rendőrnek az Rtv. 33. § (1) bekezdés f) pontja szerinti előállítás során. Hivatkozott arra, hogy a vizsgált intézkedés során az intézkedés időpontjában is fennálló tények, körülmények alapján az OIF utasításával szemben semmiből nem lehetett arra következtetni, hogy a felperes jogszerűen tartózkodik Magyarországon, se arra, hogy az eljáró rendőrnek hatásköre lett volna a jogszerűtlen tartózkodás tényét állító, hatáskörrel rendelkező OIF utasítás felülbírálatára.

A Kúria döntése és jogi indokai

[31] A felülvizsgálati alaptalan az alábbiak miatt.

[32] A Kúria a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó, Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem és felülvizsgálati ellenkérelem keretei között megvizsgálta a felülvizsgálni kért ítéletet, melynek eredményeként megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék ítélete a tényállást a döntéshozatalhoz szükséges körben feltárta, helyesen határozta meg az alkalmazandó jogszabályokat, azokat helyesen értelmezte, a felülvizsgálni kért ítélet jogi indokaival a Kúria egyetért, és csupán a felülvizsgálati kérelemre tekintettel jegyzi meg az alábbiakat.

[33] Elsőként a Kúria kiemeli, hogy a felülvizsgálati ellenkérelem helyesen hivatkozott az alperes arra, hogy a felperes azon felülvizsgálati kérelme, amely az ítélet hatályon kívül helyezése mellett az alperes határozata megváltoztatására, és a panasznak történő helyt adásra tartalmazott indítványt, jogszabályoknak nem felel meg, ugyanis a Kp. 121. § (1) és (2) bekezdése jelöli ki a felülvizsgálati eljárásban Kúria által hozható határozatok típusát, a Kúriának nincs hatásköre arra, hogy a felperes részéről előterjesztett rendőri intézkedés elleni panasznak helyt adjon.

[34] A megelőző eljárásban hozott alperesi határozat utáni közigazgatási perben a közigazgatási jogvita leszűkült a felperessel szemben alkalmazott előállítás Rtv. 33. § (1) bekezdés f) pontja szerinti jogalapja fennállta vizsgálatára. A felülvizsgálati eljárásban a vizsgálandó jogkérdés tovább szűkült, mert a felülvizsgálati kérelem nem támadta azt az ítéleti megállapítást, hogy az Rtv. 33. § (1) bekezdésében szereplő „illetékes hatóság” a rendőrség, s hogy az Rtv. 33. § (1) bekezdés f) pontja szerint a rendőrnek van hatásköre az ország területén jogellenesen tartózkodó személy előállítására.

[35] A felülvizsgálati kérelem az ítéletet már csak azért tartotta jogsértőnek, mert egyrészt állította, hogy az elsőfokú bíróság indokolása a Kp. 2. § (4) bekezdésével ellentétes, mert nem a kereseti kérelem és a felek által előterjesztett kérelmek és nyilatkozatok keretei között bírálta el a jogvitát, mivel sem az alperes határozata, sem a védírat nem tartalmazott arra vonatkozó utalást, hogy a felperes előállítása azért volt jogszerű – függetlenül a tartózkodásának tényleges jogszerűségétől –, mert az intézkedő rendőrök az idegenrendészeti hatóságtól kaptak ilyen tartalmú tájékoztatást, másrészt az ítéletet azért tartotta jogsértőnek, mert a felperes tartózkodása jogellenességének megítélése során egyrészt nem vette figyelembe, hogy a tartózkodás jogszerűsége megítélése nem mérlegelés kérdése, hanem ténykérdés, másrészt ezzel összefüggésben tévesen hivatkozta analógia útján a Kúria egy, az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontjával kapcsolatos jogértelmezését.

[36] A felülvizsgálati kérelem valamennyi érvelése alaptalan az alábbiak miatt.

[37] A felperes az alperes határozatával szembeni kereseti kérelmében még nem, csak az első tárgyaláson (2022. október 5. – 13.K.703.028/2022/4. számú jegyzőkönyv 2. oldal) hivatkozott arra, hogy a Fővárosi Törvényszék másik tanácsa előtt folyamatban volt ügyben hozott ítéletben megállapításra került, hogy a felperes jogszerűen tartózkodott Magyarország területén. Erre figyelemmel állította a felperes, hogy az Rtv. 33. § (1) bekezdés szerinti intézkedés jogalapja megdőlt. Ezen eljárásjogi helyzetből kiindulva a Fővárosi Törvényszék helyesen tette vizsgálat tárgyává annak kérdését, hogy lehet-e jelentősége annak a rendőri intézkedés jogszerűsége szempontjából, hogy egy, a Fővárosi Törvényszék előtti folyamatban lévő másik eljárásban meghozott ítéletben kimondásra került, hogy a felperes menedékkérőként jogszerűen tartózkodott Magyarország területén.

[38] Ebből kifolyólag a Kp. felülvizsgálati kérelemben hivatkozott 2. § (4) bekezdése nem sérült, mert kifejezetten a felperes hivatkozására tekintettel lett vizsgálat tárgyává téve a kérdés, arra szükségszerűvé vált a válaszadás.

[39] A Kúria kiemeli, hogy a Kp. 85. § (2) bekezdése szerint a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét – ha törvény eltérően nem rendelkezik – a megvalósítás időpontjában fennálló tények alapján vizsgálja.

[40] Ebből következően a felperes előállításának Rtv. 33. § (1) bekezdés f) pontjára alapított jogalapját a 2021. szeptember 17-ei eseménysor, az akkor ismert tények, körülmények figyelembevételével kell értékelni.

[41] Jelen jogvitában senki nem vitatta, hogy a BRFK XI. kerületi Rendőrkapitányság járőre az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság képviselőjétől kapott tájékoztatást arról, hogy a felperes jogszerűtlenül tartózkodik Magyarországon.

[42] Az intézkedő rendőrnek – aki egyebekben utasításra járt el – nem merülhetett fel ésszerű kételye abban, hogy őt az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság képviselője – aki egyebekben a jogszerűtlen tartózkodás kérdésének megállapításában kompetenciával rendelkezik – helytelenül tájékoztatta. A járőr nem volt jogosult jogszerűségi vizsgálatot végezni a felperes jogszerű tartózkodása megítélése kérdésében. Arra pedig a felperes sem hivatkozott, hogy a helyszínen igazolni tudta Magyarországon történő tartózkodása jogszerűségének tényét.

[43] A fentiekből következően a Kúria álláspontja szerint annak nincs jelentősége, hogy az Európai Parlament és Tanács 2013/32. EU Irányelve a nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról – annak 46. cikk (5) bekezdéséből – következően a kérelmező hatékony jogorvoslathoz való jogának gyakorlása érdekében a felperest megillette Magyarország területén való maradás joga a vizsgált intézkedés megtételének időpontjában.

[44] Az ügy szempontjából ugyanis a lényeges körülmény az volt, hogy az Rtv. 33. § (1) bekezdés f) pontjára alapított intézkedés megtétele során az akkor intézkedő rendőr az utasítás ismeretében kétségbe vonhatta-e a felperes jogszerűtlen tartózkodásának a tényéről szóló hatósági tájékoztatást. A Kúria megállapítása szerint ezt nem tehette meg, mert a BRFK XI. kerületi Rendőrkapitányság járőre nem jogosult jogszerűségi szempontból felülbírálni az OIF munkatársának ezen tájékoztatását, a járőr nem maga észlelte a jogszerűtlen tartózkodás körülményeit, így azt értékelni sem tudta, a járőr az OIF által észlelt és értékelt körülményeket csak valós tényként tudta elfogadni. Az alapján az előállítás jogalapja fennállt. Önmagában már ez az érvelés is elegendő lett volna a felperesi kereset megalapozatlansága megítéléséhez.

[45] Emellett azonban a felülvizsgálati kérelemmel ellentétben a Fővárosi Törvényszék jogszerűen járt el akkor, amikor vizsgálat alá vonta az intézkedés jogszerűsége megítéléséhez a felperes részéről első tárgyaláson hivatkozott, a felperes jogszerű tartózkodása tényének ítéletben történő megállapítása következményét.

[46] A felperes érvelésével ellentétben a közigazgatási bíróságnak a döntése indokolása során van olyan mozgástere, hogy saját érvelése alátámasztásaként kúriai határozat indokolására hivatkozzon, ezzel a fegyveregyenlőség elve a felperes által állítottakkal szemben nem sérült. Az elsőfokú bíróság részéről analógiaként hivatkozott Kfv.II.37.100/2017/4. számú ítéletben elfoglalt jogi álláspont csak megerősítette a bíróság azon érvelése helyességét, hogy a 2021. szeptember 17-én megtörtént felperesi előállítás Rtv. 33. § (1) bekezdés f) pontja szerinti jogalapja fennállt. A bíróság indokoltan állított fel párhuzamot a rendőri intézkedés során észlelt, de a későbbiekben megdőlt, alapos gyanú és a jogellenes tartózkodásra vonatkozó, utóbb tévesnek minősített, tájékoztatása között. Mindkét esetben ugyanis az a lényeg, hogy az előállításkori pillanatban rendelkezésre álló információk elégségesek-e ahhoz, hogy az előállítást indokolják. Erre az elsőfokú bíróság helyes választ adott.

[47] A fentiek alapján a Kúria megállapította, hogy a felülvizsgálati kérelem alaptalan volt, ezért a felülvizsgálni kért határozatot a Kp. 121. § (2) bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[48] *Az OIF utasítására eljáró, az Rtv. 33. § (1) bekezdés f) pontja alapján intézkedő rendőrnek nincs hatásköre az OIF által megállapított jogszerűtlen tartózkodás tényét kétségbe vonni.*

[49] *A közigazgatási bíróság jogértelmezése alátámasztásaként akkor is hivatkozhat kúriai döntésre ítélete indokolásában, amennyiben azt a közigazgatási per folyamán nem ismertette a felekkel.*

Záró rész

[50] A felülvizsgálati kérelmet a Kúria a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó, Kp. 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el, figyelemmel arra, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében tárgyalás tartását kérte.

[51] A felülvizsgálati eljárásban pervesztes felperes köteles az alperes részére a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, Pp. 83. § (1) bekezdésére figyelemmel a felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére, melynek összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései és az alperes részéről megjelölt munkaóra alapján állapította meg.

[52] A Kúria a felperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 50. § (1) bekezdése és 39. § (3) bekezdés d) pontja figyelembevételével mellett meghatározott összegű eljárási illeték megfizetésére a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

[53] A Kúria tájékoztatja a felperest, hogy az illetéket a NAV 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell az esedékesség napjáig megfizetnie. A megfizetés során közleményként fel kell tüntetni a Kúria megnevezését, a kúriai ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító jelét. Az illetékfizetési kötelezettség esedékességének napja tekintetében az Itv. 78. § (4) bekezdése irányadó.

[54] Az ítélettel szembeni további felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2024. május 23.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke,

Dr. Figula Ildikó s.k. előadó bíró,

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit s.k. bíró,

Dr. Hajnal Péter s.k. bíró,

Dr. Heinemann Csilla s.k. bíró